

השבוע בקו

תקופה בסגור

שיעורים בוערים על

עבודת

ימים אלו

כפי המשיגים החשובים שליט"א

בהיכל המרכזי שלוחה 1

וכן בשלוחה 30

גליון שבועי ליליד אור הגשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' התלמודי

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט

ספה"ק מאור עינים (חוקת)

יום	מד"ה
ראשון	ערב יום הקדוש
שני	יום הקדוש
שלישי	זאת התורה אדם כי ימות
רביעי	וכל עבודת ה' הכל
חמישי	ואף אם רואה בחבירו עד ז"ה ואומות העולם

להצטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם בקול דודי 03.5.100.200 שלוחה 33

האזינו ויום כיפור תשפ"ז / גליון תכ"ג

פטרון הגליון לפרשת האזינו - יום כיפור

מוקדש לעילוי נשמות

האח"ח מרת שרה רבקה בת"ר זאב יחזקאל ע"ה

נלב"ע ח' תשרי תשפ"ב

נרבת בנה ידידנו החשוב הר"ח ר' רפאל לויפער שליט"א

נקודה מותק דא"ח כ"ק מן אדמו"ר שליט"א

רוח אפנו

ביום זה אנו מתקרבים אליו יתברך בקירבה נפלאה, וכדי להגיע לכך אנו מקדימים להיטהר מן העוונות

נכנסים אנו עכשיו ליום המיוחד בשנה, יומו של השי"ת, כמו שמוכר בתנא דבי אליהו (פ"א) "מים יצורו ולו אחד בהם - זה יום הכיפורים לישראל". כי ביום זה אנו זוכים לקירבה ה' נפלאה, ויכולים לזכות לאמונתו יתברך יותר מכל השנה. וכמו שכתוב "לפני ה' תטהרו" (ויקרא טו, ט), שביום הזה נטהרים וזוכים על ידי זה להרגשת והכרת האמונה באופן של "לפני ה'".

וכדי לזכות למעלה זו אנו נטהרים מהעוונות, על ידי התשובה והתחננים אליו יתברך שאנו רוצים להתקרב אליו.

וכמו שמבאר ה'קדושת לוי' (ראש השנה) משל לפני המלך שנותרה מן המלך ואבדו כל נימוסי המלך ושכחו כל טוב המלך וגדולתו, וכשרוצים לחזור להיכל המלך, אזי מקודם הם מבקשים ומתחננים על נפשם למלך שימחול להם על מה שמרדו, ואז המלך מוחל להם ונותן להם מלבושים מיוחדים שיהיו ראויים לבוא לפניו, ונותן להם לאכול ולשתות מתענוגי המלך, ורק אחר כך הם מסוגלים לשבח ולפאר את המלך.

וכמו כן ישראל שנותרה ונתלכלכל מעוונות כל השנה, הרי אי אפשר כך לשיר ולשבח כראוי את המלך השי"ת, ובראש השנה יום הכיפורים חוזרים להיכל המלך ומתחננים על העוונות, ורק אחר כך יכולים לשיר להשי"ת. וזהו הטעם שאין אומרים שירה בראש השנה. עכ"ל.

וזהו מעלת היום הקדוש, שאחר ימי התשובה ששבנו אל השי"ת, אפשר לזכות לעמוד לפני ה' ביום זה. וזהו ביאור "כי ביום הזה יכפר עליכם מכל חטאתיכם" שקודם זוכים לטהרה מן העוונות, ואחר כך "לפני ה' תטהרו" להשגה של לפני ה'.

ובזכות יחוד ה' והמלכותו יתברך אנו זוכים לטהרה ולקירבה. כמו שאמרנו בסליחות (ערב יום הקדוש) "במה אקדם ואכף פני לא יקח שוחד, ובידי אין מעש, ועל זאת לבי יפחד, אבל עתה בזכרי מלכות שם המיוחד, ועל זאת אני בוטח באמרם ה' אחד", פירוש: כיון שאנו בני ישראל אנו תכלית הבריאה, ואנו מגלים מלכות שם המיוחד בעולם הזה, לכן כשאנו ניגשים ליום הזה ומקבלים עול מלכותו יתברך ומייחדים שמו יתברך - בזה אנו זוכים לזכות לטהרה ולהשגה "לפני ה'".

מקור: לפני "כל דררי" תשע"ז; הדעה והדיבור שני

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

דיבורי חסידות

התשובה יורדת אליך

הוא ניגש לפתוח, ולבו צנח. צדיק הדור בעצמו עמד שם עם כל הודו והדרו, הוא ביקש להיכנס ולהתארח אצלו... "אני רוצה את קרבתך", אמר לו הצדיק

'מלאכתך' - רצה לומר כשתרצה למלאות ולהשלים את עצמך, 'ודמעך לא תאחר' - דהיינו הדמעות, ואז 'כל כבוד בניך נתן לי' (הרומן התיקון היסודי).

אומר המגיד הקדוש ענין מופלא: מה כל הסיבה שהענין הנורא אין לו תשובה? לא בגלל שהענין אין לו תשובה, אלא משום שהוא מכניס את האדם לעצבות, ולא רק שהחטא מכניס לעצבות, אלא גם התיקון שלו הוא סוג של עצבות - בכי ודמעות, וכמובא בקדמונים שהדמעות הן התיקון. וכיון שהאדם שקוע בעצבות, הוא לא יכול לבוא אל התשובה העליונה - לחזור אל השי"ת! זוהי כל הסיבה לכך שהתשובה אינה מועלת לפגם זה. כי הוא עסוק בתשובה תתאה, בדמעות וחרטה ובכי, אבל אינו יכול לבוא לתשובה עליונה, שהיא הסיבה בשמחה להשי"ת.

אבל כשמגיע היום והצדיק עצמו דופק בדלת, אז אתה כבר לא צריך ללכת לשום מקום, הוא כאן איתך... ובנמשל: כשהקב"ה מצמצם אורו אליך ביום הכיפורים, ומבקש להיות איתך, ואומר לך אני רוצה בך, אתה שב ומתאחד בו לגמרי באותו רגע. אמנם הפגם הנורא מונע ממך להתעלות לתשובה עליונה, אבל הקב"ה בעצמו מגיע אליך, התשובה עילאה יורדת עד לך. "יום הכיפורים מכפר לשאינם שבים" אין הכוונה לאנשים שאינם עוסקים בתשובה, אלא לאלו שאינם יכולים להתעלות לתשובה העליונה, שהתשובה העליונה יורדת עד עליהם.

תשובה - רק בשמחה

זהו האור של יום הכיפורים הממשמש הבא. הקב"ה עצמו מצמצם את עצמו ויורד אלינו, מתגלה אלינו ומתאחד עמנו. במצב כזה, גם אם העצבות שולטת בנו ואנחנו לא מצליחים להשתחרר ממנה ולהתעלות לדביקות השי"ת, הרי השי"ת עצמו מתגלה אלינו, ואנחנו כבר משוחררים מאליו.

יש כאן תקווה גדולה במיוחד ביחס לתיקון החטא הנורא, וגם בכללות למהות היום הקדוש. כאשר יודעים שביום הזה הקב"ה עצמו מייפק על דלתו ומבקש להיכנס, יורד עד לדרגתנו ומתגלה אלינו, אין לך חץ מתוק מזה כאשר כל אחד יכול להיכנס בשער המלך ופשוט להתדבק בהשי"ת.

ואף כלל גדול לדמונו כאן: אין תשובה בלא שמחה. לא יעזור לך אם תשקע בדמעות ובכי! גם כשצריך באמת מצד נוראות החטא דמעות ובכי - זה מונע את התשובה האמיתית, והקב"ה צריך להתגלות במיוחד כדי שתהיה תשובה אמיתית. תשובה אמיתית אל השי"ת היא רק בשיבה אל השי"ת בשמחה וטוב לבב!

דוד מאיר נקלע לעסק ביש, וגרם לפגיעה ועלבון של אחד מגדולי צדיקי הדור.

מאז לא היה לו יום ולא לילה. המריירות שאפפה אותו, ובצדק, לא נתנה לו מנוח. הוא הסתובב כולו יגון ועצבות. חבריו התחננו אליו: לך תבקש מחילה! אבל הוא הרגיש שהוא לא יכול. הוא כל כך היה שקוע בעצבות על הדבר הנורא שעשה, שהוא פשוט לא היה מסוגל לקחת את העונ להיכנס אל הצדיק ולבקש מחילה.

יום אחד ישב דוד מאיר מדוכדך בביתו, ופתאום דפיקות בדלת.

הוא ניגש לפתוח, ולבו צנח. צדיק הדור בעצמו עמד שם עם כל הודו והדרו, הוא ביקש להיכנס ולהתארח אצלו... "אני רוצה את קרבתך", אמר לו הצדיק.

הוא כבר לא היה צריך כלום. הוא קיבל את מחילתו בבת אחת במאור פנים.

בכי מונע תשובה

כולנו מכירים את ה'מאור עינים' (האוינו) שמחדש, שאם כל השנה אין תשובה מועלת על החטא הנורא של פגם היסוד, הרי שביום הכיפורים כן מועלת. וכלשון קדשו "איתא בש"ס דרבי סבירא ליה דיום הכיפורים מכפר בין לשבים בין לשאינם שבים, ולכאורה, אין אפשר שרבי יהיה סובר שיום הכיפורים מכפר אף לשאינם שבים, הלא אמרו רז"ל 'כל האומר הקב"ה וותרן' וכו'!".

ומתוך ה'מאור עינים': "אך נראה דודאי בלא תשובה אינו כלום. אך הפירוש הוא על פי מה שאמרנו רבותינו ז"ל בזהר הקדוש על עון הו"ל, אמרו 'כלהו חובין תליין בתויבתא לבר מהאי', וזהו שאמר 'אף לשאינם שבים', רצה לומר אף לאותן שאינם מקבלים אותם בתשובה כל השנה, דהיינו על עון הו"ל, ביום הכיפורים מקבלים אותם". עד כאן הפתגם הידוע הנוטע תקווה גדולה בלבם של ישראל ביום הזה, וצדיקים אף אמרו שלאחר שה'מאור עינים' אמר זאת הכריזו בשמים: הלכה כרבי נחום!

אולם ה'מאור עינים' ממשיך ומבאר את הדברים, עם מאמר נפלא מרוב הקדוש המגיד הגדול ממעוררש זי"ע, והענין מקבל אור נפלא עד מאוד. וזה לשון קדשו: "ושמעתי ממורי על פסוק 'ודמעך לא תאחר בכור בניך נתן לי', דאמרו ז"ל בזהר על עון הו"ל שאין לו תשובה, הפירוש הוא, דהנה תשובה הוא מצות עשה מן התורה, ולכן צריך לעשותה בשמחה, ועל עון הו"ל אינו יכול להיות בשמחה, רק בעצבות, וצריך לבכות, ולכן אינו יכול לבוא אל התשובה העליונה, רק שהתשובה העליונה צריכה לצמצם את עצמה אליו. וזהו

אני חלש מאוד מן הצום, ולא מצליח לכוון כלום

שאלה:

אני אדם חלש מאוד בטבעי, וכשמגיע יום תענית, ובוודאי יום הקדוש ששרויים בתענית עוד מהלילה, אני פשוט ללא טיפת כח והראש מוכה פטישי כאב. כך שכבר באמצע היום אין לי לא מח ולא לב לעבודת היום, ועוד יותר בהמשך היום, שאני לא יכול להתרכז אפילו במילה אחת מגדול החולשה. כבר שמעתי מספיק שעיקר העבודה הוא עצם הצום, אבל למעשה אני מרגיש שאני מחוץ למחנה, ויום הקדוש כאילו ניתן רק לאנשים בעלי כח... אני שואל כל שנה מחדש: איך גם אני יכול להתחבר ליום הקדוש?

תשובה:

התשובה בקצרה היא שעבודת יום הקדוש היא משהו שלא צריך לכך כוונות ומחשבות עמוקות. זה משהו שיכולים לעשות בתוך החולשה הגדולה של הצום, ואדרבה, לפעמים דווקא בגלל החולשה אפשר להתחבר לכך יותר.

אך כדי להסביר את הדברים היטב, נצטרך להעמיק קצת במהות יום הקדוש, ואחר כך נוכל להבין את התשובה הפשוטה מאוד בעזרה.

א.

מהו 'יום הקדוש'?

יום שבו מתגלה מציאות השי"ת כמות שהוא: בכל השנה יש הסתרות שונות, אבל ביום הקדוש מתגלה האמת בטהרתה, המציאות האמיתית והיחידה, מציאות הקל האחד היחיד המיוחד אין סוף ברוך הוא, השי"ת מתגלה וממילא מתבטלות את כל ההסתרות.

מי רואה ומרגיש את הגילוי הזה? הנשמה, הלא היא חלק אלוך ממעל ממש. הנשמה בעצם אמורה להרגיש תמיד במציאות השי"ת, מעצם זה שהיא חלק ממציאותו. אבל ביום-יום, היא עטופה בגוף עכור ובשכבות של הסתרות בהמיות, וזה יוצר מצב נורא שיהודי יכול לחשוב שהוא מציאות מסוימת ונפרדת לעצמו. כשמגיע היום הקדוש, והקב"ה מסיר את ההסתרות ומגלה את עצמו, אזי הנשמה מרגישה היטב שאינה מציאות עצמית אלא חלק ממציאות השי"ת, וקולט שכל ההצלחות הגשמיות והחומריות שביקש במשך השנה, לא שייכות אליו, כל החסאים שנמשך אליהם, אינם שייכים אליו, כי הוא חלק ממציאות השי"ת, וכל חייו ורצונותיו הם רק להתדבק ולהתכלל בהשי"ת ולחיות את מציאותו, ולא לחיות מציאות עצמית נפרדת.

איך בכלל מגיע יהודי למצב של חסא? כי הוא חי כמציאות נפרדת לעצמו. אילו היה חי כחלק ממציאות השי"ת, הרי היה רק עושה רצון השי"ת - רצונו. כל חסא הוא בעצם פירוד והסתר, כמו שנאמר "עוונותיכם היו מבדילים בינכם לבין אלקיכם וחסאותיכם הסתירו פנים מכם". אבל ביום הכיפורים כשמתבטלות כל ההסתרות והפירוים, ויהודי מגלה שהכל מציאות השי"ת והוא כל כולו שייך למציאות השי"ת, העוונות מאבדים את מציאותם.

כמו שפירשו צדיקים "לפני ה' - תטהרו", כשיהודי עומד לפני ה', כי ביום הקדוש מתגלה אליו בתכלית הבהירות אור השי"ת וחובירו עם השי"ת - הוא נטהר כבר מעצם זה מכל החסאים ומבטל את כל כוחות הרע. כי מתגלה שהכל מציאות השי"ת ואין שום מציאות של פירוד.

ב.

יש לשים לב, שהגילוי האמור של אור השי"ת שאליה הנשמה זוכה ביום הקדוש, מתגלה ל'עצם' הנשמה דווקא, ורק אחר כך מתפשט ל'כוחות' הנשמה. כפי שיבואר מיד (בסעיף הבא).

אך קודם כל יש להסביר: מה בין 'עצם' ל'כוחות'?

מבשרי אחזה אלוך: אדם יכול להבין, להתרגש, להתפעל, להיות מוכשר, להצליח, אבל זה לא הוא עצמו. הוא - מבין, הוא - מרגיש, הוא - מתפעל, הוא - מוכשר... הכל כוחות הנפש. אבל מי הנפש עצמה? אבל מי זה הוא בעצמו? זה

עצם קיומו. מה שהוא חי - זה **עצמו**. אין שם כשרונות, רגשות, או הצלחות, יש שם רק חיים ועצם הקיום. ה'עצם' לא ניכר אלא ברצון החיים לבדו.

וכאן ההבדל הענק בין 'עצם' ל'כוחות': **כי ה'עצם' הוא בלתי משתנה**, הוא תמיד נשאר כפי שהוא, לעומת ה'כוחות', שמשתנים הרבה מאוד. תינוק שנולד, אין לו שכל, אין לו רגש, כי כוחות הנפש יכולים להשתנות. אבל את החיים עצמם, יש לו מהרגע שנולד עד זיבולא בתייטא. גם בתוככי היסורים הגדולים ביותר, הוא חי! נשים לב שבעצם החיים אין פחות ויותר. לא שמעתם אף פעם שפלוגי חי בחמישים אחוז. יש חיים ויש מתים, אין חצאי מתים. כי בדרגת ה'עצם', אין ולא יכולים להיות שינויים. אם יש משהו שיש בו שינויים, הוא לא חלק מן ה'עצם'.

ומן המשל אל הנמשל: מי היא הנשמה עצמה, ומי הם כוחותיה?

הנשמה עצמה היא עצם היותה חלק אלוך ממעל ממש! עצם החיבור עם השי"ת. עצם הקיום של מציאות שמליאה אור השי"ת. כאמור ה'עצם' אינו ניכר אלא ברצון החיים לבדו, ובנמשל זהו נסיון של עבודה זרה, שאז מרגישה הנשמה שמנתקים אותה מחייה, שהרי כל מציאותה מציאות השי"ת, וכל השי"ת אין לה שום מציאות. אז ה'עצם' מתעורר, רצון החיים מוביל אותה למות על קידוש ה', כי רק כך נשארת בחיים - חיותה האלקית (ראה להלן שה'עצם' ניכר גם באמונה).

אכן, לנשמה יש 'כוחות' - אלו הם כוחות השכל המעמיק בתורה ובדעת אלקות, כוחות הרגש של אהבה ויראה, וכן הלאה, אולם הם אינם 'עצם הנשמה'.

ג.

וכאן אנו חוזרים אל הדברים האמורים, שעיקר הגילוי ביום הקדוש, הוא דווקא ל'עצם' הנשמה, ומשם הוא מתפשט ל'כוחות' הנשמה.

כי כאמור, ביום הקדוש מתגלה שלא היו שום פגמים, לא היו שום חסאים, כי הנשמה חבוקה ודבוקה במקורה יתברך, ומגלה שאין שום מציאות מבלעדו יתברך. ובכן, מהו אותו המקום הזה והטהרה? איה הנקודה שאין בה שום פגמים ושינויים? זהו ה'עצם', כפי שהארכנו. כאשר מתגלה ה'עצם', מתברר שיהודי הוא כולו טהור וזך, כי הוא כולו אור אלקי. שום פגם, נורא ככל שיהיה, לא יכול לפגום באלקות, ולכן ב'עצם' הנשמה שום חסא לא נגע ולא פגע מעולם, ושם הוא טהור כעצם השמים לטהור, ורק רוצה לחיות עם השי"ת.

אמנם נכון הדבר, ש'כוחות' הנשמה יכולים להיות פגמים ח"ו, ואז אכן בא הגילוי של 'עצם' הנשמה, וכובש גם את כל כוחות הנשמה, כי כשה'עצם' חי שכולו מציאות השי"ת, האדם בוש במעשיו הסותרים כל כך לרצון השי"ת, ומתחרט על חטאיו ופגמיו המרובים ב'כוחות' הנשמה, ומתחנן ומבקש מחילה מהשי"ת, שירחם עליו ויתן את כל 'כוחות' הנשמה, ואכן השי"ת המרחם על עמו מתקן אותם.

וזהו המבואר בספ"ק שביום הקדוש הוא גילוי 'אור הכתר', שהוא מגלה את ה'עצם', הנקודה הפנימית והגבוהה של הנשמה שאין בה שום פגם. ואכן מצד גילוי ה'כתר' וה'עצם' נמשך גם הגילוי לכל קומת הנשמה כולה.

אם נרצה לסכם את כל האמור במילים אחרות, יש כאן שלשה שלבים: א. ביום הקדוש מתגלה השי"ת ומבטל מכל ההסתרות. ב. כתוצאה מכך גם 'עצם' הנשמה מתגלה ויהודי חי את מציאותו - מציאות השי"ת. ג. ה'עצם' מאיר גם בכל כוחות הנשמה, שמבינים עד כמה רחוקים המה ממציאותם האמיתית, ומתחרטים ומבקשים רחמים רבים לחיקונם.

ד.

לאחר שהגענו לכל האמור, נוכל להבין שעבודת יום הקדוש

היא לחיות את המציאות הפשוטה שאנחנו יהודים! לפני כל העבודות והכוונות, יש לנו את עצם המציאות שלנו, שהיא מציאות אלקית. אני יהודי, חלק אלוך ממעל. לא צריך הסבר ולא יכול להיות הסבר לעצם הקיום. כל הסבר וביאור ורגש כבר יהיה קשור ל'כוחות' הנשמה. 'עצם' הנשמה הוא עצם זה שאני חי, אני חלק ממציאות השי"ת; עצם זה שיש מציאות השי"ת.

מעשה שהיה: אדם מצא את עצמו בלי שום ספרים, בלי שום יהודי להחליף עמו דיבור של אמונה, ואפילו במקום שאינו מאפשר דיבורי ומחשבות תורה. מה עשה? התחיל להתבונן בעצם קיומו: מי אני? מציאות אלקית. השי"ת מחיה אותי, מהווה אותי, משפיע לי, אני כלול בהשי"ת. השי"ת הוא הכל. מבלעדו אין כלום. הוא המציאות האמיתית ואני חלק ממנו. הוא פשוט החל לחיות את מציאות השי"ת באמונה פשוטה וטהורה.

בכלל, ה'עצם' מתבטא במיוחד בכח האמונה. כמו שהאדם מרגיש ומאמין במציאות עצמו, ואינו צריך ל'כוחות' הנפש שיוכיחו לו את זה, כך יהודי מרגיש ומאמין במציאות השי"ת, כי הוא חלק ממנו, ולא צריך שום הסברים לכך. זה מעיד על ה'עצם' של הנשמה, שכשהיא מרגישה בקיומה - היא מרגישה במציאות השי"ת, בלי שום תוספת.

זה נראה משהו עמוק, אבל זה דבר שלא מצריך התבוננות! זה דבר פשוט שנובע מעצם המציאות שלך. כשכא יום הקדוש ומתגלה ה'עצם' שלך, אתה פשוט מרגיש את מציאותך האלקית, ומבין שאין כלום מלבד מציאות השי"ת. אתה יכול לחיות את זה בפשיטות גמורה, כי אתה חי בפשיטות את עצמך.

ויש לזו נעימות עצומה. נעימות גדולה יותר מכל המחשבות והעבודות כולן. נעימות מכלום... מעצם זה שאני יהודי ויהודי חי עם השי"ת. זהו בעצם הגילוי של 'יום הקדוש'.

ה.

זהו העומק המיוחד של מצות הצום והעיניים ביום הקדוש.

כשאדם צריך לאכול כדי לחיות, חסר לו ב'עצם' ה'עצם', שהוא כאמור החיים, תלוי במשהו נוסף שרק באכילתו והנאתו יהיה לו קיום. אין לו 'עצם' שלם. כשאדם יכול להכריז: יש לי הכל מתוך עצמי, אני לא צריך כלום מבחוץ, אני לא צריך לאכול ולשתות ושום דבר, הוא חי היטב את 'עצם הנשמה', שהיא חלק ממציאות השי"ת, וממילא אינה נצרכת לשום דבר נוסף, אלא שלימה בכל השלימויות (משל לכך, בעת שמחה, שאדם חי מאוד - באופן יחסי - את ה'עצם' שלו, ואז הוא לא מרגיש - באופן יחסי - ברעב או בצמא וכדו').

וכמו שכתבו הקדמונים שביום הכיפורים מקבלים חיות מעצם הצום, על דרך הכתוב 'לחיותם ברעב', כי כשלא צריכים לאכול, מגיע השבוע והחיות מן ה'עצם', האדם נהיה שבע ומתענן מעצמו - עצם מציאותו היהודית האלקית.

זה אמנם תענוג בלתי מורגש, ולעומתו תענוג הבנוי על חסרונות שהושלמו, רעב שהושבע, צמאון שהורוה - מורגש, לעומת זאת תענוג עצמי הוא בלתי מורגש, אבל הוא עמוק יותר מן ההרגשות ומן ההתפעלות. יש לי כח, אין לי כח, טוב לי עם עצמי, כי בעצם קיומי אני עם השי"ת, לא חסר לי כלום.

נוכחי כי אכן עבודת היום היא להאיר את ה'עצם' ל'כוחות' הנשמה, להוריד את הפשיטות הגדולה עם השי"ת גם לתוך ההתבוננות וההרגשות, אבל עיקרו של יום הוא גילוי ה'עצם'.

ובכן מבארים הספ"ק את לשון הגמרא 'עיצומו של יום מכפר' - כי היום הזה הוא גילוי ה'עצם', עצמו של יהודי שדבוק בעצם השי"ת. וכמבואר בארוכה, זה גורם לכפרה, כי כשיהודי מגלה שכל מציאותו היא אלקית, וכל כולו קשור להשי"ת, הוא מבין ממילא שהחסאים אינם המציאות שלו, ומתחרט עליהם. והיינו גם מה שאמר רבי עקיבא 'לפני מי אתם מיטהרין ומי מטהר אתכם - אביכם שבשמים', הגילוי שאתם בנים למקום וקשורים להשי"ת, הוא מה שמטהר אתכם.

א עצם'דיגן יום כיפור!

נרבות ידידנו החשוב
הרה"ח ר' **מנחם מענדל**
בר"ש'ש פ"ש שליט"א
לור"ה הולדת בנו **למזל טוב**
במסגרת המעשרות חתן וחשדור ר"ה י"ח
לחיות חיים טובים וקדושים

ברכת מזל טוב
שלוותה כחה לידדנו החשוב
הרה"ח ר' **אליהו**
מחיות המעשרות חתן וחשדור ר"ה י"ח
לחיות חיים טובים וקדושים

כל האוכל בתשיעי

איך אפשר להשוות האכילה הגופנית של ערב יום כיפור לקדושה העילאית הרוחנית שאנו זוכים על ידי התענית ביום כיפור? למה באכילת ערב יום כיפור אפשר לתקן את כל האכילות של כל השנה שלא היו בקדושה? למה עיקר מצוות הווידוי של יום כיפור הוא בכניסתו ועיקר הכפרה הוא בסופו ולא בעצם היום?

הכיפורים - יום העולם הבא כאן בעולם הזה, נמצא שבאכילת יום התשיעי יש כבר בכך ובפנימיות את קדושת ביהמ"ד והוא הבא של יום הכיפורים, ולכן האכילה הזו חשובה כתענית יום הכיפורים עצמו.

ד

ממוצע בין העולם הבא לעולם הזה

ולכן הפליגו צדיקים בקדושת האכילה של ערב יום הכיפורים, ובספיקה "אמרי פנחס" (דברי תורתו של הר"ק רבי פנחס מקארץ ז"ע) איתא שלכל דבר שבועול יש ממוצע כידוע, והאכילה של ערב יום הכיפורים הוא הממוצע בין האכילה הגשמית של העולם הזה לאכילה הרוחנית של עולם הבא, כי באכילה זו מקיימים את קדושת יום הכיפורים שהוא קדושת העולם הבא כאן בעולם הזה, נמצא שאנו כשאר אכילות הממשיכים חיות של עולם הזה לבד, מה שאין כן אכילת עירוי הכ"פ הוא הכלי להמשך החיות של העולם הבא בתוככי העוה"ז, ואכילה זו היא בבחינת מידת ה"יסוד" שעליה נאמר "כי כל בשמים ובארץ" ותרומתו "דאורי בשמים וארעא", שמחבר את העולם הבא בעולם הזה, והוא כח נורא מאוד, כי בזה יש לנו התחלונות מקום בעליונים, וגם כשאנו בעולם הזה אנו מבני עולם הבא.

ואכילה זו היא מעין ה'מ' שהיה 'לחם אבירים' - לחם עוה"ב שהשתלשל למטה בעוה"ז בלבד דק, ובאמת האכילה הרוחנית של יום הכיפורים היא עצמו מעין אכילת המן, אמנם ביהמ"ד הוא בחינת החלק הרוחני שבמן, אבל למן היה לבוש דק שהיה נתפס בעולם הזה, ולבוש זה נמשך לנו באכילת ערב יום הכיפורים, ולבוש זה חשוב מאוד, כי הוא בחינת הממוצע, הנותן לנו דרי עוה"ז מקום ותפיסת באור העולם הבא. ולכן המרבה באכילה בערב יום הכיפורים הוא מבני עולם הבא.

ואיתא מצדיקים ז"ע שיש בכך האכילה ושתיה של ערב יוה"כ"פ להעלות ולתקן את האכילות ושתיות של כל ימות השנה, שלא היו בקדושה, כי באמת האכילה ושתיה של העולם הזה משתלשל מהאכילה ושתיה הרוחנית של העולם הבא, כמו שכתב האריז"ל באירכות בכוונות האכילה, אלא שיש מסך המבדיל בין העולם הבא לעולם הזה, ולכן כאשר האכילה ושתיה משתלשלים לעולם הזה נסתר מהם האור האלוהי שבפנימיותו, והם באים באופן מלוכש מאוד, אבל באכילת ערב יום הכיפורים שהוא הממוצע בבין האכילה של העולם הזה לאכילה של עולם הבא, הרי על ידיה מאיר אור המאכלים הרוחניים של העולם הבא בתוך המאכלים הגשמיים, ומאירים אותם, מגלים את הניהק ומוצא פי הוי"ה המלוכשים ומוסתרם בתוכיותם, ובה מתעלים ומתקדשים.

ובזה יש מעלה מיוחדת לערב יום הכיפורים מיום הכיפורים עצמו, כי ביום הכיפורים באיזה בחינה אנו מתעלים להיות מדרי עולם הבא, ואנו מתנתקים מעולם הזה, ואז אין הזמן לקדש את העולם הזה, אחר שהתפשטנו הימנו ואין לנו שייכות אליה, ורק בערב יום הכיפורים שאז הוא בחינת הממוצע המאחד את העוה"ז והעוה"ב, אז קדושת עולם הבא מאירה בתוך העולם הזה, ואנו יכולים לקנות נקין קדושת יום הכיפורים ואור העולם הבא בתוכינו.

ובזה יתבאר היטב הפסוק (ויקרא כג לב) 'שבת בתוך הוא לכם, ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש בערב, מערב עד ערב תשבתו שבתכם', שהכתוב אינו מזכיר את עצם יום הכיפורים, כי התפיסה וההשגה שלנו ביום הכיפורים היא מכלל הזמנים הסובבים לו, שהם בחינת הממוצעים שעל ידם של ליום הכיפורים התלבשות בעולם הזה ויש לנו תפיסה ואחיה ביומו, אבל בעצם יום הכיפורים לית מחשבת והשגת בני עוה"ז תפיסה ביה.

זה הטעם שעיקר מצוות הווידוי של יום הכיפורים הוא בכניסתו, בזמן שאנו מתנתקים מהחומר והישות של העולם הזה להתעלות לעולם הבא, וכמו כן עיקר הכפרה והחתמה לטובה הוא בסופו בשעת יציאתו, כשאנחנו מביאים את הטוב והטהרה של העולם הבא אלינו לעולם הזה, כי כל האחיה והטוב הנשפע לנו בני עולם הזה מיום הכיפורים, הוא בזמנים הממוצעים הממזגים את העולם הזה עם העולם הבא, ועל ידיהם זוכים אנו דרי עולם הזה להיות מבני עולם הבא.

מעובד מתוך שיטתו הקבוע של המשפיע הנ"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

דרי עולם הזה התחתון, ולכן אם יתבטל עולם הזה התחתון שוב בהכרח יתבטל גם עולם הבא העליון, נמצא שכל קיומו של העולם הבא תלוי בקיומו של העולם הזה, ואם כן כל כח העוה"ב המאיר לנו ביום הכיפורים, תלוי ועומד בתקיון וקיום העולם הזה שעל ידי אכילת ערב יום הכיפורים, עד שנמצא שבאכילת ערב יוה"כ"פ כלול בעומק תענית יום הכיפורים, ולכן 'האוכל בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי'.

ולכאורה הן הם דברי רבינו האריז"ל (שער הכוונות דרושי יום הכיפורים דרוש א') שביאר ענין הצורך באכילה בערב יוה"כ"פ, 'כי בתחילה צריך להשלים כי תיקון השכינה בכל בחינותיה בבחינת החיצונית, כדי שתוכל אח"כ ביה"כ לקחת הפנימיות', כי דווקא כאשר יתקון העולם הזה החיצוני, ויתקון השכינה הקדושה [י' סוד ה' אחרונה] השוכנת בקרבך, שהוא העבודה של ראש השנה ועשרת ימי תשובה, דווקא בכך זה תוכל השכינה ובניה להתעלות ביהמ"ד לעולם הבא הפנימי (סוד ה' ראשונה שבשם הוי"ה, בחי' עולם הבא, וסוד אימא עילאה השוכנת בקרבך, ושני המאורות יאירו יחד), ונוכה אנו דרי עוה"ז להארת עוה"ב, אבל במלעדי הקדמת תיקון עוה"ז למטה אי אפשר לזכות לעליה למעלה, וכדברי הרמ"ק שכל היעלת חן והתענוג שעל ידיה השי"ת משפיע חיות לכל העולמות ואפי' לעולמות העליונים שבעליונים, הוא כביכול ממה שמקבל מהעבודה שבני ישראל אנו פועלים למטה בעולם הזה התחתון, ולכן דווקא בכך העבודה בתחתונים שבאכילה ושתיה של ערב יום הכיפורים נוכח לרוממות המדרגה העליונה ביום הכיפורים.

וכדאיתא בפסיקתא דרב כהנא (פסיקא ד' פרה דף ל ע"א), שהקב"ה מוציא 'עולם הבא מעולם הזה', ועל זה כיוון הפייטן (ויצרות לפרשת פרה) 'מוציא מלות יקרות', שמתוך העולם הזה שהוא בחינת 'ולות' דבר זול שאין בו חשיבות, דווקא משם הקב"ה מוציא את היקרות - את העולם הבא היקר שביקרים, ולכן הדרך לעולם הבא הוא מתוך העולם הזה, שדווקא העולם הזה הוא הפרוזדור שעל ידו אפשר להיכנס לטרקלין הוא העולם הבא, כי כל הנחת רוח שיש להקב"ה, שעל פיו הוא כביכול מכן לאדם את העולם הבא, הוא מתוך עבודת האדם בעולם הזה, לכן עבודת אכילת ערב יום הכיפורים שהוא התיקון והגילוי אלוהי שבעוה"ז, הוא היעלת חן לפני השי"ת להעלותו ולזכותו בעבודה הרוממה של יום הכיפורים.

ג

מציאות ממשי ליום הכיפורים?

ובאמת אלמלא ריבוי האכילה והברכות והמצוות שאנו מקיימים עליהם בערב יום הכיפורים, שבאו ביאור בפניהם גם לצורך יום הכיפורים, אזי יום הכיפורים היה מין יום רוחני מופשט שאין לו כלל ממשות כאן בעולם הזה החומרי, כי הרי העולם הבא הוא כל כולו רוחני הפשוט ומופשט מכל חומר ואין שם שום ממשות ומציאות גשמית, וכמו כן יוה"כ"פ שהוא יום הנצאל מהעולם הבא היה דומה במהותו אליה.

ובעצם באופן כזה לא היה ליום הכיפורים כ"ד שעות עולמיים, כי הרי העולם הבא הוא למעלה מהזמן העולמי, והזמן הנוהג בעולם הבא הוא זמן רוחני שאינו תופס מקום וזמן בעולם הזה, ובאופן כזה לא היה כלל מופיע בילוח השנה' יום י' בתשרי, אלא מט' בתשרי היו עוברים תיכף ל"א בתשרי, עד שבעצם מציאות יום הכיפורים היה כלא היה, כי לנו אנשי עולם הזה לא היה איך ובמה לתפוס את מציאות יום הכיפורים, ולא היינו יכולים כלל להידבק בקדושתו ולהינתן מאורו.

ורק על ידי המשנה לחם של ערב יום הכיפורים, שאנו מרבים באכילה גשמית וברכותיה ומצוותיהם גם לצורך יום הכיפורים, בזה אנו מביאים מציאות וממש ליום הכיפורים, וקדושת העולם הבא של יום הכיפורים יש לה במה להתלבש ולהיתפס בכ"ד השעות העולמיים של יום התשיעי בתשרי, ועל ידי זה יכולים אנשי החומר להתחבר ולהידבק בקדושתה, ועד שאנו דרי עולם הזה זוכים לחיות יום בעולם הבא.

ולכן האוכל בתשיעי כאילו התענה בתשיעי ועשירי, וגם יום התשיעי בכלל, כיון שאכילת יום זה הוא המעמיד ומקיים את קדושת יום

חז"ל (ברכות ה) דרשו מהפסוק (ויקרא כג לב) "ועניתם את נפשתיכם בתשעה", וכי בתשעה מתענין והלא בעשרו מתענין, אלא לומר לך 'כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי', ומה ילפינו שיש מצוה לאכול בערב יום הכיפורים, ואכילה זו היא במדרגה נשגבה ביותר, עד שאכילה זו חשובה כמו עצם התענית של יום הכיפורים.

ובפשטות הדברים מרפסין איגרא, איך אפשר שהאכילה הגשמית ביום התשיעי ידמה להאכילה הרוחנית והמדרגה העצומה שאנו זוכים בצום העשור יום הכיפורים? וכי אפשר לדמות את המאכלים הגשמיים והחומריים של העולם הזה, להנאה מזיו השכינה שהוא האכילה של העוה"ב, וכמאמר 'ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו', שאליה אנו זוכים ביום הכיפורים, אתמהה!?

א

החיות שבעולם מכח הברכות שעל המזון

ובכדי לבאר את הענין נקדים את המבואר מתוך דברי האריז"ל והמקובלים שעיקר המצוה הוא **להרבות** ולאכול בערב יום הכיפורים, גם בשביל יומו וגם בשביל יום הכיפורים שלמחרתו, ודווקא באופן זה מתקיים המצוה על מכונו.

ובפשטות הטעם בזה, כי עיקר המצוה הוא לאכול בכדי שיוסיף תת כח באדם עד שיוכל להתענות ביום הכיפורים, לכן צריך להרבות באכילה בערב יום הכיפורים שיהא בו יותר מכדי השעור הנצרך ליומו, אלא גם בשביל יום המחר כי יבוא.

אמנם פנימיות הטעם הוא כי הנה ידוע שזאתה מחיה את כולם, שכל דבר גשמי צריך הארה אלוהי שייחיהו, כי הגשמיים לכשעצמם הם פגרים תמים, ובעצם אין להם מציאות כלל, וכל מציאותם וחיותם הוא מהארה האלקי המחיהו, וכתבו המקובלים שלכן צריך האדם לברך על אכילתו ושתיתו, על ידי ברכות אלו ועל ידי שאר המצוות שמקיימים בשעת האכילה ושתיה נמשך הארה האלוהי, שהוא החיות הפנימי של המאכלים והמשקאות, וכך נמשך על ידי המאכלים חיות וקיום לאדם ולכל העולם. ואלמלא יעסוק ישראל במצוות שבאכילה ושתיה, לא היה קיום לעולם, כי ח"ו יפסע השפע והארה האלוהי המחיה ומקיים את העולם.

וכתב השלי"ה (מסכת יומא, פרק תורה אור) משם הרמ"ק שלכן ביום הכיפורים שבני ישראל הם בני עולם הבא, ואינם אוכלים ושותים, אלא יזונו ממוזון הרוחני של העולם הבא, (וכדאיתא בזה"ק [תקונים מזור חוש] וז"ל 'ובעולם הבא לית ביה אכילה ושתיה, כגונא דא ליום הכפורים דיליה לית תמן אכילה ושתיה'). - וכמו שבעולם הבא אין בו אכילה ושתיה, כמו כן יום הכיפורים שלו - שהוא יום הנצאל מהעולם הבא - אין שם אכילה ושתיה, אמנם אכילה ושתיה רוחנית יש גם בעולם הבא, ובחינת הכתוב (שמות כד, יא) 'ויחזו את העולם ואכלו וישתו', שכביכול בני עולם הבא מקבלים חיותם ממה שנתן מזיו שכינה, [וכמשמעות הגמרא, ברכות ז, ו] וכן בני ישראל מקבלים מזון וחיות רוחני ביום הכיפורים מתצום והתפילות שהם בבחינת נועם יום השכינה, וכמו שכתבו המקובלים, אין בעצם לעולם הגשמי הכח מהזין להתקיים.

כי אין במוזון הרוחני של עולם הבא שממנו נזונים בני ישראל ביום הכיפורים, הכח להחיות את העולם הגשמי הממשי, שחיותה וקיומה הוא דווקא מהברכות שאנו מברכים על האכילה ושתיה הגשמית, שהם הממשיכים שפע וחיות האלקי בדרך התלבשות באופן שיתקיים על ידי זה העולם הגשמי הממשי, המזון הרוחני המופשט של העולם הבא, ממשיך חיות אלוהי מופשט לגמרי, אשר בכוחה להזין רק את בני עולם הבא שהתפשטו לגמרי מחומריהם, עד שמהנהגה מזיו השכינה עצמה יחיו ויתקיימו, אבל אין הגופניות של העולם הזה יכול להתקיים מחיות מופשטת זו, ואם כן ביום הכיפורים שאין בו אכילה ושתיה גשמית, ומצוותיהם הגלויים עליהם, היה מתבטל כל הגשמיים והממשות של העולם הזה.

ולכן כדי שלא יתבטל העולם הגשמי הממשי, ציוותה תורה להרבות באכילה בערב יום הכיפורים גם בשביל יום הכיפורים, ולהרבות במצוות התלויות באכילה, (ובעצם גם שואלים ביום זה על מצוות התורה, הוא עצמו כבר עסק במצוות התלויות באכילה), ובהו ימשיכו החיות האלוהי המלוכשת ככפילה (בסוד 'לחם משנה') גם עבור יומו וגם עבור יום הכיפורים, ויהא קיום לעולם הגשמי הממשי גם ביום הכיפורים.

ב

קיום העולם הבא מכוחו של העולם הזה

וכתב שם שכל כך חשוב קיומו של העולם הזה הגשמי לא פחות מחיותו וקיומו של העולם הבא, כי כל העולמות וכל הנמצאים אינם מתקיימים אלא בסביבת העולם הזה התחתון, כי עיקר התענוג שיש להשי"ת ששבילו הוא מהווה ומחיה אל העולמות הוא מבני ישראל

דשפיה / כללי וחצי קודש ממאורי החסידות

תשובה בעי שמחה וישוב הדעת, כי על ידי השמחה המח מוזכך, ועיקר התשובה על ידי מח זך.

הרה"ק הבית אהרן ז"ע (ראש השנה)

אחת שאלתי

קשה מאד לאנשים כערכנו לנסות לתאר כיצד נראו אותם רגעים, כאשר הרה"ק ר' מנחם מענדל מקאסוב, ה'אהבת שלום' זי"ע, הגיע אל הביקור בבית גיסו השרף הנורא מסטרעליסק זי"ע. מסתבר שאילו היינו נוכחים במקום, היינו כדומם מפחד וחודרת הקודש, ולא מהינים בכלל לגשת אל מקום הצדיקים.

אך הרבנית הצקנית מסטרעליסק, היא דווקא הופיעה שם, בצל בעלה הקדוש הנפגש עם אחיה הקדוש. לא רק זה, אלא היא אף הכינה לעצמה שאלה אשר מציקה לה כבר זמן רב, כדי לשטוח אותה לפני שני הצדיקים בעת הביקור.

כאשר שני הצדיקים התיישבו ביחד, נגשה הרבנית מסטרעליסק, ושמה את שאלתה על השולחן:

'מה נשתנו חסידי סטרעליסק מחסידי קאסוב? למה כל החסידים של בעלי המה עניים מרודים, בו בזמן שאצל אחי בקאסוב נשפך שפע של עשירות, וכל החסידים שם הם עשירים גדולים, ובעלי בתים מכובדים.

עיניהם הקדושות של שני שרפי המעלה נתלו זה בזה. "האם אמת הדבר מה שהיא אומרת?" פנה השרף מסטרעליסק אל הצדיק מקאסוב "האם אצלך החסידים הם עשירים גדולים?" "אכן כן" נענה הרה"ק מקאסוב.

ויען הרה"ק מסטרעליסק "אצלי אכן אין הדבר כן. בגלל שהחסידים שלי אינם מבקשים ממנו על גשמיים כלל, הם מעולם לא כתבו לי ב'קוויטל' על צרכים גשמיים כל שהם, וכל מבוקשם הוא אך ורק שיזכו לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו".

ובאמור זאת הרה"ק מסטרעליסק, פנה אל המשמש שיקרא לפניו את אחד מהחסידים הנמצאים בביתם"ד.

החסיד נכנס באימה ובריאה עילאה, והרה"ק השרף פנה אל החסיד: "יש בידינו עתה את מפתח הישועות לכל מילי דמיטב, זהו זמן מוכשר ומסוגל מאד, שעליך רק לפרט את משאלותיך, ומיד תוושע!"

החסיד נתמלא גיל, ואשד של דמעות התרגשות בצבץ בעיניו. **"רבי קדוש! שאלתי ובקשתי אחת היא, שאזכה ולו פעם אחת, לומר 'ברוך שאמר' עם ההתלהבות והדביקות שהרבי אומר את התפילה."**

והרה"ק ה'אהבת שלום' והרבנית מסטרעליסק הבינו מיד את אשר לפניהם.

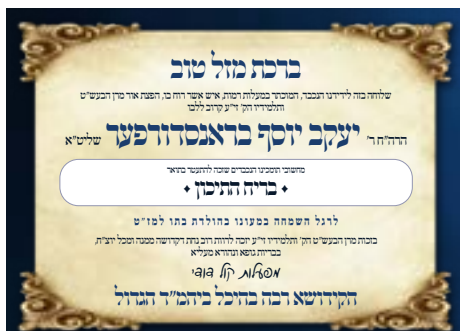

ושוב היה מעשה, בהזדמנות אחרת שהציקה הרבנית את בעלה השרף אודות מצבם הגשמי הדחוק של החסידים, ויען לה הרה"ק 'החסידים שלי אינם חפצים כלל בעשירות, ואם תחפצי לראות זאת בחוש, בואי מחר בשעת התפילה בבית המדרש ואראה לך את זאת'.

למחרת בשעה שהחסידים התפללו ביקוד אש, והגיעו לפסוקי 'ויברך דוד וגו' והעושר והכבוד מלפניך' נכנס השרף הקדוש ביניהם, והרים את כנפי בגדו הקדוש ואמר בלשון קדש "ווער עס וויל געלט, אז אריינשטעקן די הענד אין דער פאלע, וועט ער האבן געלד" (מי שרוצה כסף, יכניס ידו אל כנפי בגדי ויהיה לו כסף כמה שירצה)

ואיש מהחסידים לא ניגש להושיט ידו...

מקור: זכרון אשר, עשר צחצחות

• עיצומו של יום מכפר •

'יחידה' מהי?

החידוש המיוחד של יום כיפור הוא ש"עיצומו של יום מכפר". המחלוקת היא רק אם צריך בנוסף לזה גם תשובה או לא, אבל לכל הדעות כח הכפרה טמון בעיצומו של היום. ומה פירוש הדבר? מה הכח שיש בעיצומו של היום לכפר על כל העוונות?

הדבר מתבאר מתוך הספה"ק עם מה שרואים בחוש שאין יהודי שלא רוצה להיות קרוב לה'. אם הוא עדיין לא רוצה הוא רוצה לרצות, אבל אין יהודי, גם היהודי הכי רחוק, שלא מרגיש שלהיות קרוב לה' זה הדבר הכי טוב בשבילו, ומנחם זה בא?

בגלל שיש מקום עמוק בנפש של כל יהודי, שהוא מיוחד ודבוק שם בה' לגמרי ולחלוטין בקשר שאינו תלוי בשום מצב ובשום דבר, ולכן תמיד תקנן ביהודי ההרגשה שהטוב שלו נמצא אצל השי"ת, וכשיהיה קרוב אליו אז יהיה לו טוב.

בספה"ק זה מוגדר כחשם רובדים: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. הרובדים של 'נפש רוח נשמה' הם הרובדים שאותם יהודי יכול לחיות בימים הרגילים במהלך השנה, שזה עדיין מצב שהיהודי עומד כביכול מבחוץ, ואוהב את ה' ורוצה להתקרב אליו, שכל עוד שיהודי נמצא בדרגה כזו הוא אכן גם עלול ליפול פעמים רבות ולשכוח מהקשר שלו בה'. אבל עמוק יותר בנפש נמצא אצלנו הדרגה של 'חיה' ו'יחידה', שזה הנקודה הכי עמוקה בנפש ששם אנו תמיד נמצאים בפנים, ואנו עומדים כחלק ממצאותה ה' עצמו, שבמקום הזה לא שייך מצב שזה יפגם והיהודי ייפול ממנה. זה מקום עמוק עמוק בנפשנו שמתגלה אצל כל יהודי בשעת מסירת נפש שגם היהודי קל שבקלים אם נציע לו להתנתק מה' לגמרי ח"ו, תפרוץ בו הנקודה העמוקה הזו שהוא יעדיף לקפוץ לאש מאשר לחיות חיים של ניתוק מה'.

זהו המהות המיוחדת של יום כיפור, שהוא היום שבו מתגלה אצל כל יהודי המקום העמוק הזה. שעל כך מכוונים חמשת תפילות היום כנגד חמשת רובדי הנפש המתגלים כולם ביום הזה. ולכן עיצומו של היום מכפר, כי כל הנפילות והעבירות יכולות להיות רק במקום שהיהודי עוד עומד בחוץ כמצאות לעצמו, אבל לא במקום שהוא בפנים, וכולו כלול ודבוק בה', ששם לא תופס מקום שום פגם ועבירה שלו, והוא נטהר מכולם.

המשל על כך יוכל כל אבא לילדים לקחת לעצמו מהילדים שלו. לכל אחד יש בין הילדים ילדים מוצלחים יותר ומוצלחים פחות, ובדרך כלל האבא מבחין במעלות של הילדים שלו, וזה תופס מקום אצלו. נתאר לעצמנו אילו יקום יום אחד איזה ארגון ויבא ויציע לאבא שיוותר על אחד מהילדים שלו לטובת משפחות חשוכות ילדים... התגובה ההיסטרית הראשונית של כל אבא תהיה לא! אני לא מוותר על שום ילד שלי! לא יהיה אף אבא שיחשוב אז על ההצלחות של הילדים שלו שלכן הוא לא מוכן לוותר עליהם... כי התשובה הזו פורצת באופן טבעי מהמקום העמוק בנפש שהאבא מרגיש שהוא והילד שלו הם מציאות אחת, וכשהוא מציאות אחת לא נוגע כלל אם הוא מוצלח או לא מוצלח.

• מהות היום •

בחדר יחוד עם השי"ת

כפרת העוונות של יום כיפור זו רק אחת העבודות הצדדיות של יום כיפור, עיקרו ומהותו של יום זה, הוא הכניסה לפני ולפנים לקודש הקדשים. אם שרק הכהן גדול היה נכנס בפועל לקודש הקדשים, אך המשמעות הפנימית בכך צריכה להתרחש בלב כל יהודי, שנכנס ביום זה לחדר הייחוד בין ישראל לאביהם שבשמים, איפה שעומדים הכרובים מעורים זה בזה, והשי"ת מסתכל על היהודי והיהודי מסתכל על השי"ת באהבה ובקשר וחיבור שאינו תלוי בשום דבר.

וזו עיקר העבודה של יום הכיפורים, שיהודי ישב ולהתענג במחשבתו על ה', אני קרוב אליך ואתה קרוב אלי, אני אוהב אותך ואתה אוהב אותי, אני מסתכל עליך ואתה עלי. למה אתה אוהב אותי? ללא שום סיבה, בגלל שאני חלק ה' ואין צריך לשום סיבה יותר מזה, ולמה אני אוהב אותך? גם כן מאותה סיבה.

יש יהודי שעוסק בתורה ומצוות כדי שבכך יתקרב לה'; אך יש יהודי אחר שמרגיש כמה הוא קרוב לה' ולכן הוא עוסק בתורה ומצוות כדי לחיות את הקשר הזה. זו המדרגה הרצויה שצריכים להגיע, וכמו שהרה"ק ר' שלמה מקארלין זי"ע אמר "שטרם שיש ליהודי דרגה של שמחה של מצוה, צריך שיהיה לו שמחה מעצם היותו יהודי" ואת זה קוונים ביום הכיפורים, כשאמיתת הקשר העמוק שבין יהודי לה' מאיר במלוא התוקף, וממנו נקח לכל ימי חיינו.

• חמשת העיניניים •

להזכיר לנו מי אנחנו

הספרים הקדושים מבארים את חמשת העיניניים של יום הקדוש, שזה בגלל שביום זה אנו בבחינה כמו המצב שלנו לעתיד לבא, שאין בו לא אכילה ולא שתיה אלא יושבים ומתענגים מזיו השכינה. אך יש שיקשה, שבפועל הרי עדיין איננו נמצאים בתענוגים של 'לעתיד לבא' וכשאנו לא אוכלים ושותים אנו פשוט רעבים וצמאים ומותשים...

אלא שצריך לתפוס את עומק הכוונה; חמשת העיניניים נועדו להזכיר לנו מה המהות הפנימית שלנו שהיא בעצם מהות של לעתיד לבא, מהות שהיא למעלה ממלאכי השרת וחבוקה ודבוקה בה' בתכלית הדביקות, ורחוקה

עד אין סוף מכל עניין של אכילה ושתיה וכל עניין גשמי.

זה כל העניין של העיניניים, שאחת לשנה נזכיר לעצמנו מי אנחנו באמת, שבאמת אין לנו כל שייכות

לכל העניינים הגשמיים השפלים, וכל מה שאנו עוסקים בכך במהלך כל השנה, זה רק בגלל שהשי"ת לקח את המהות העליונה שלנו, וכדי למלאות כוונתו בדירה בתחתונים ולהעלות כל הבריאה אליו ית', שתל בנו רצונות ותאוות גשמיים שונים שלאמיתו של דבר אין להם כל שייכות איתנו.

זוהי ההכרה שהעיניניים של יום הכיפורים צריכים לפעול בנו, עד שגם כאשר נשבור את הצום במוצאי היום, נמשך לזכור שבאמת אנו גבוהים בהרבה מכל העניינים הגשמיים, ואנו עושים זאת רק בגלל השליחות האלקית שבכך, ההכרה הזו היא הייחוד הנפעל ביום כיפור וזו הטהרה ומחילת העוונות האמיתית והרצויה.

חמשת העיניניים נועדו להזכיר לנו מה המהות הפנימית שלנו, מהות שהיא למעלה ממלאכי השרת וחבוקה ודבוקה בה' בתכלית הדביקות, ורחוקה עד אין סוף מכל ענין גשמי

מ'אשרי' ועד 'אתה הראת'

עם הבנה והארה פנימית

קל
לנשיאה

בכל מקום, בדרכים,
באכסניות, בתפילות,
על הפארענטשעס,
וביני לביני

הסט שיאיר לך את ימי
הרחמים, המלכות והיחוד
נמליכו וניחדו
מתוך מאמרי העלון המלהיב 'יחידתי'

ארבע חוברות בפורמט כיס

אלול • ראש השנה • יום
כיפור • סוכות ושמחת תורה

להשיג בחנויות
ובמוקדים הקבועים

להזמנת מוקד ולכמויות: 02-535-9903
שלוחה 4 משעה 7 בערב

יחידתי
אגף הוצאה לאור

לדבין ולחיות חסידות

עם הביאור הנפלא
של 'קול דודי'
המפשט את היסודות העמוקים
באופן שווה לכל נפש

גדולי אדמו"רים ומשפיעים
שליט"א מעידים: ביאור
נפלא ומאיר שכמודו עוד
לא היה!!

הצטרף עכשיו לאלפי הלומדים
קבל את הקונטרס
החודשי עד הבית
035.100.200
שלוחה 33

